

Binnenkort staat er beer op het menu

Marriët Cruson uit Cadzand werkt op een golfbaan op de Lofoten, waar nu de zon niet meer ondergaat en straks het noorderlicht weer te zien is.

door **Eric Fokke**

Drie jaar werkte ze in een chocoladefabriek, maar het werd tijd voor iets anders. Marriët Cruson (23), geboren en getogen in Cadzand, werkt nu voor een half jaar op een golfbaan op de Lofoten, een eilandengroep ten noorden van de poolcirkel in Noorwegen. „Ik wilde naar een noordelijk land, Canada, IJsland, Noorwegen. Die eerste twee waren te duur of onmogelijk, Noorwegen was te doen. Die noordelijke landschappen en natuur trokken me. Ruw, ongerept.”

Via een bureau dat bemiddelt in vakantiewerkers belandde Marriët op 15 maart op de Lofoten. De eilanden lagen nog onder de sneeuw en heel af en toe liet het noorderlicht zich zien. „Er ging geen dag voorbij of ik ging onderuit. Zout strooien ze niet.” Samen met andere *working guests* - ze krijgen kost en inwoning en een zakcentje - bereidde Marriët de golfbaan voor op een nieuw sei-

Marriët slaat een balletje op de Lofoten, waar de zon nu niet meer ondergaat.

foto **Eric Fokke**

zoen. Dat is inmiddels in volle gang. De zon gaat niet meer onder en golfers slaan hun balletje terwijl een bloedrode vuurbol langs de horizon voorbij trekt. „Ik heb de ramen van mijn slaapkamer met vuilniszakken geblindeerd.” Vanuit haar tijdelijke huisje kijkt Marriët uit over een soms turkooizen zeestroom en ruige bergen. Met nog vier inwonende werkende gasten - uit Duitsland, Tsjechië,

Oostenrijk en IJsland - heeft zij geen gebrek aan aanspraak. 's Ochtends om acht uur begint ze met ballen verzamelen met een soort trekkertje, maait het gras en doet dan tot half vier wat onderhoud. „Wel mooi hier buiten, pal aan zee. Dan zit ik te genieten.” Haar gezicht is gebruid. „Maar ik heb ook wel hagel gehad dat het pijn deed. Weer of geen weer, er moet gemaaid worden.”

Vrije tijd gaat op aan ritjes in de omgeving, dvd-tjes kijken of vissen. „Ik heb al een kabeljauw van 73 centimeter gevangen.” Relaxt volkje, die Noren. „Alles gaat op z'n gemak, geen stress. Ik ben meer van: laten we wat doen! De dag gaat sneller voorbij als je aanpakt, maar ze nemen hier voor alles de tijd. Alleen als ze denken dat het druk kán worden, zijn ze wel gestrest. Ik ook in het begin.

Maar het clubhuis is klein en het heeft nog nooit vol gezeten, dus als ze weer eens stressen over wat komen gaat, maak ik me al niet meer druk.”

Veel dingen die Marriët vooraf over Noren hoorde, kloppen. „Ze drinken veel koffie en eten wafels. Als ze drank drinken, doen ze dat tot ze volledig zat zijn. Maar het worden dan geen lompe Nederlanders, ze blijven aardig en worden niet agressief.”

Dat Noorwegen duur is, herkent Marriët wel. „Vooral sigaretten. Een pakje kost 70 tot 80 kronen, zo'n 9 euro. Maar dat Noren verlegen en afstandelijk zijn, merk ik totaal niet. Ze zijn vriendelijk en behulpzaam en iedereen zwaait als we langsrijden.”

Nuchter vertelt Marriët dat ze vorige week walvis at. „Cool, maar niet zo speciaal. Het was diepvries, vers schijnt lekkerder te zijn. Binnenkort gaan we beer proberen. Komt ergens uit het noorden van Noorwegen. Of dat niet zonde is? Goh, geen idee eigenlijk, ik denk dat het voor de beren niet veel uitmaakt of ik ook eens een stukje proef.” Heel Noors plant Marriët van alles en gaat niets door. „Ik wil nog op walvis safari, raften en bergbeklimmen. En hopelijk zien we na augustus het noorderlicht weer. Ik zou hier geloof ik wel kunnen wonen. Maar dan moeten mijn vrienden en familie wel mee. Want die mis ik hoor.”